

Senioři pod Boubínem

Čas od času se setkávám se spolužáky ze střední školy. Bývají to buď setkání „krotká“, při nichž se sejdeme v salonku nějaké restaurace, nebo dobrodružnější, spojená s trochou turistiky. Jedno takové proběhlo o letošním víkendu na přelomu května a června. Jednak se uskutečnilo v turisticky dost atraktivní oblasti, jednak by se daly najít i mírné analogie s některými místy v knihách A. Ransoma.

Začneme tedy pěkně od začátku. Sešli jsme se v penzionu Kubovka 63 v Kubově Huti.

Ubytování, zvláště pro větší party, je to ideální. Pokud byste chtěli využít, najdete další informace na adrese <https://www.kubovka63.cz>

Osada vznikla na počátku 18. století a slovo „hut“ samozřejmě připomíná hut sklářskou. Všichni si pamatujeme, že v knihách Arthura Ransoma cestovali naši hrdinové často vlakem. V souvislosti s železnicí má nádraží v Kubově Huti jeden zajímavý rekord. Je zde nejvýše položená železniční zastávka v celých Čechách (nadmořská výška 995 m). Další zajímavostí je, že toto malé nádraží má dokonce dvě staniční budovy. Jednu původní, z roku 1899, která pamatuje mocnáře, a druhou na opačné straně kolejí, odvážně moderní.

My jsme se ovšem, poněkud nestylově, sjeli auty. Jedním z důvodů je i to, že osud nás po škole rozvál do různých končin naší země.

Poté, co jsme se svítali a po cestě trochu posilnili, následoval první výjezd do okolí. Měli jsme dojednanou exkurzi do malé vodní elektrárny na Vltavě s poněkud matoucím názvem Polka¹. Je to od Kubovy Hutě jen 7 km, ale vzhledem k počasí a i k tomu, že už nejme žádné mladice a mladíci, jsme původní plán pěší procházky pozměnili a sesedli se do dvou aut a v dešti dorazili na místo.

¹ Název nemá nic společného s Polskem či Poláky. Je odvozený od názvu zaniklé osady Polka, poblíž Horní Vltavice

Dohlížitel nad elektrárnou, která pracuje vlastně automaticky s dálkovým dohledem, již na nás čekal.

Jak je vidět z nápisu na fasádě, elektrárna byla postavená v roce 1913. Zařízení elektrárny je docela zajímavá kombinace výtvorů z počátku 20. století – celá budova, náhon, Francisovy turbíny a generátory - a vymožeností století současného – digitální řízení a dálkový dohled.

Počasí nám moc nepřálo, chvílemi přšelo víc, chvílemi míň, ale přesto jsme se odhodlali k pěší procházce. Nejdříve se nám otevřel pohled na celý objekt elektrárny shora a pak jsme pokračovali podél náhonu pro elektrárnu Polka. Po nějaké době bylo vidět i na meandry horního toku Vltavy, která společně s Poleckým potokem poskytuje vodu pro pohon elektrárny.

Zatím dva naši spolužáci, kteří ze zdravotních důvodů nejsou stavění na delší procházky, připravovali na zahradě penzionu velkolepé grilování na venkovním grilu. Šlo to, přestože stále pršelo. Gril i veliký jídelní stůl jsou naštěstí pod zastřešenou pergolou. Nikoho asi nepřekvapí, že se vzpomínalo na studentská léta a skopičiny, které jsme tehdy prováděli. Když už večer pokročil a ochladilo se, přesunuli jsme se dovnitř do společenské místnosti a pokračovali v povídání.

Na sobotu ráno jsme měli naplánovaný výstup na významný šumavský vrchol – Boubín. Protože deštivé počasí přetrvávalo, odhodlali jsme se nakonec k výstupu jen tři. Hned na kraji Kubovy Hutě jsme minuli připomínku předválečných opevnění.

Cesta pak pokračovala kolem železniční zastávky, pochopitelně stále do kopce. Poslední část cesty je upravená tak, že vede částečně po schodech a částečně po dřevěných chodnících. Správa Národního Parku Šumava teprve začala s odstraňováním škod, které na upraveném úseku napáchala zima, takže bylo třeba dávat pozor, kam se šlape. Navíc mokré dřevo v dešti pěkně klouzalo.

Asi 2 km od vrcholu je trojhranný kámen, nazývaný Johnův kámen. Poblíž je i informační cedule, která k němu poskytuje dvojjazyčně trochu poučení.

Tesané nápisy na kameni jsou kvůli porostu lišejníků nečitelné.

Konečně jsme se vyškrábali, řádně promoklí, až na vrcholek. Je taďy zbudovaná rozhledna, ale až na jednoho nadšence jsme se na ni neodhodlali vystoupat. Usoudili jsme totiž, že vzhledem k počasí z rozhledny nebude vidět nic víc než od její paty. Spolužák, který si rozhlednu „užil“, nám to po návratu potvrdil. Zklamání jsme nebyli, něco takového jsme očekávali, už když jsme výstup

zahájili. Takové počasí a zamlžené výhledy jsou pro Šumavu typické a neoddělitelně k ní patří. Tím samozřejmě netvrdím, že tam někdy není také pěkné slunečné počasí...

Vrchol je v nadmořské výšce 1362 m, takže jsme v dešti překonali výškový rozdíl 367 m. Po návratu do penzionu jsme se převlékli do suchého, sesedli do tří aut a vyrazili směrem na blízké (11 km) město Vimperk.

Podívali jsme se do zámku, který po dlouhých letech chátrání je už částečně restaurovaný. Práce tam stále pokračují, hotovo by mělo být v příštím roce.

V současné době zámek, který býval oblíbeným sídlem Petra Voka z Rožmberka, nabízí čtyři prohlídkové trasy. Tři jsou prováděné a čtvrtá, muzeum Vimperska, je s volnou prohlídkou.

Já si zvolil muzeum, protože můj první důstojník se na přípravách části muzea podílel a já směl pomáhat. Nakonec se práce kvůli zásadním neshodám s tehdejším kastelánem nedokončily, takže jsem byl zvědavý, co tam vlastně vzniklo.

Hned na začátku je jeden menší sál věnovaný zimním sportům na Šumavě. Ransomáky by patrně mohly zaujmout brusle „na kličku“ zmiňované v Zamrzlé lodi. Mladší mezi námi si je už nejspíš nepamatují.

Na fotce jsou ve spodní řadě.

Hned dalším tématem je myslivost. Té je věnovaná chodba a další menší sál. Šumava byla vždy na zvěř bohatá a lákala nejen legální lovce, ale také pytláky, kteří po léta představovali na Vimpersku závažný problém. Přípomínkou je paroží jelena Honzíka, který pomáhal obnovit chov jelenů na Vimpersku a stal se obětí pytláků.

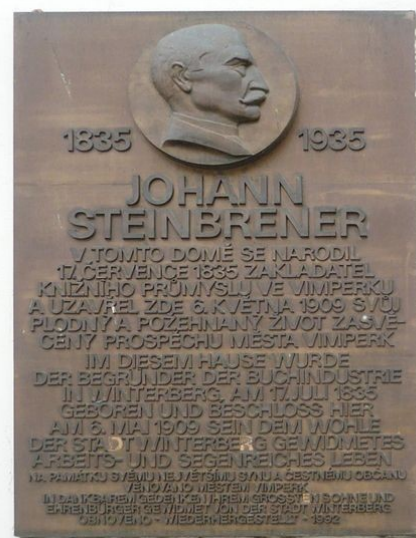

Další sály jsou věnované historii města i oblasti, jedna místnost je věnovaná církevnímu zlatnictví.

Ze zámku jsme sešli na náměstí, kde nás již čekal zasvěcený průvodce, který nám vyprávěl zajímavosti z historie města. Téměř celé náměstí bylo zničené požárem v roce 1861, takže většina domů má podobu z druhé poloviny 19. století. Ransomáky a vlastně všechny čtenáře by mohl zaujmout dům číslo 3, někdy nazývaný „U slona“. Slon, který je na fasádě, nám může připomínat vlajku kapitána Flinta. Sám dům je památný tím, že se v něm narodil v roce 1835 významný vimperský tiskař a knihař Johann Steinbrenner. V roce 1855 si zde otevřel malou knihařskou dílnu a prodejnu. Jeho podnikání mělo úspěch, jak o tom svědčí repliky medailí zasazených do fasády. Získaly je jeho knihy na řadě mezinárodních knižních veletrhů. Naše generace patrně pamatuje

kolibří korány či miniaturní knížky poezie. Tiskárny fungovaly až do roku 2003, kdy nepřežily „úspěšnou“ privatizaci. Podnik známý i v zahraničí tak dnes připomíná jen pamětní deska.

Zajímavý je i další dům kousek od náměstí – dům U jelena, který byl nedávno restaurovaný a odráží lovecké záliby původního majitele.

Po tolika zážitcích bylo třeba doplnit energii obědem. Pak ještě procházka pod hradbami a už jsme vyjeli za dalšími zážitky.

Naším cílem byl Soumarský Most – východiště pro splouvání Horní Vltavy. Vody bylo v řece dost, dalo by se říct „po okraj“.

My se vydali do Soumarské slatě. V minulém století byla dost narušená těžbou rašeliny. Stále pokračuje její rekultivace a přináší výsledky v návratu původních rostlin a živočichů. Opět jsme si mohli připomenout i knížky Arthura Ransoma, tentokrát ty z Norfolkku. Broads přece také vznikly v důsledku těžby rašeliny. Provázel nás drobný déšť, ale protože cesta slatí vede po dřevěných chodnících, boty mokrem netrpěly.

Zhruba uprostřed okruhu slatí je vyhlídková věž, z níž je pěkný pohled na rašeliniště.

U parkoviště, kde jsme nechali auta, byla další připomínka 2. světové války.

Na večer jsme se vrátili do penzionu a pokračovali v povídání o minulosti i současnosti. V neděli ráno jsme po snídani umyli všechno ušpiněné nádobí, uklidili a rozjeli se do svých domovů s příslibem, že se zas brzy setkáme.

čfk